

hele den danske Befolkning vil ledsage denne Sendelse, der nu skal foregaa, med de allerbedste Ønsker om et for begge Parter tilfredsstillende Resultat. Det er jo muligt, at den Indledning, som nu skal foregaa, ikke straks fører til en Afslutning. Det Forhandlingsudvalg, der sendes til Island, faar intet Mandat til at foretage nogen bindende Afgørelse. Det er muligt, at Forhandlingen maa fortsættes hernede. Det ved vi intet om. Men jeg føler mig, som sagt, overbevist om, at hele den danske Befolkning vil ledsage denne Sendelse med de allerbedste Ønsker om et godt Resultat, der paa een Gang opfylder det naturlige Krav om nationalt Selvstyre, som alle Nationer bærer frem med stæde stigende Styrke i vor Tid, og paa den anden Side knytter virkelig Rigsforbindelse mellem disse to Folk. Formaalet er i Overensstemmelse med Kongens Udtalelser af 22. November at naa frem til en varig Forstaaelse ved en almindelig Forhandling. — Dermed skal jeg paa Udvalgsflertallets Vegne anbefale den foreliggende Indstilling fra Flertallet.

Johan Knudsen: Ved Enestebehandlingen af Forslag til Beslutning om Nedsættelse af et Udvalg angaaende Forhandlinger med Island, udtalte jeg paa mit Partis Vegne, at vi fra vor Side betragtede det som en bindende Forudsætning for, at Forhandlingen overhovedet aabnedes under de nuværende vanskelige Tidsforhold, at Enighed mellem Parterne forud opnaaedes. Denne Forudsætning er desværre bristet. Vi kan derfor ikke stemme for det af Udvalgets Flertal stillede Forslag. Ved dette Forslag billiger Folketinget, at der indledes en Forhandling med Island om Forbindelsen med Danmark, og det udtaler sig for, at Regeringen træffer de fornødne Skridt i saa Henseende. Det er Regeringens Hensigt at sende en Delegation til Island og at henstille til Rigsdagens Partier, at en fra hvert Parti deltager i Rejsen.

Vi for vort Vedkommende havde helst set, at disse Forhandlinger var blevet ført i Rigets Hovedstad, i København. I København vilde vore Kommissionsmedlemmer kunne faa de særlige Oplysninger, som under Forhandlingen maatte være fornødne; de kunde, før de tog afgørende Stilling til foreliggende Spørgsmaal, forhandle med Regeringen og med deres Partier, medens de islandske Kommissionsmedlemmer maatte forudsættes at have et særdeles indgaaende Kendskab til de

islandske Spørgsmaal, de skulde forhandle om. Imidlertid — de andre Partier stillede et bestemt Krav om, at Forhandlingerne skulde begynde i Reykjavik, og vi bøjede os paa dette Punkt, fordi vi ikke ansaa det for at være af saa overvældende Betydning, at vi af den Grund vilde vægre os ved at være repræsenteret i Delegationen. Men skulde Reykjavik være det Sted, hvor Forhandlingen blev indledet, og det danske Standpunkt præciseret, da kunde Delegationen efter vort Skøn ikke have Mandat til fri Forhandling. Der maatte i saa Fald forud optrækkes faste Grænser for de Indrømmelser til Island, som man fra dansk Side vilde kunne gøre; og om Grænserne maatte der være Enighed i Udvalget, hvis Delegationen skulde være Udtryk for Tilslutning ogsaa fra vort Parti. Det er denne Enighed, som ikke er opnaaet.

I Spørgsmaalet om Danmarks og Islands Forbindelse staar vi fast paa, at det danske Rige skal bevares udelte. Vi er villige til at give Island indadtil et vidtstrakt Selvstyre, saaledes at Islænderne der er bestemmende paa Lovgivningsmagten og paa Administrationens Omraade. Men hvad vi ikke vil gaa med til, og hvad sikkert ikke heller det danske Folk vil gaa med til, er, at det danske Riges Enhed skulde opløses ved, at Island blev en suveræn Stat, at der skulde være et Kongerige Danmark og et Kongerige Island, i det væsentlige kun forbundet ved en Personalunion. Og vort Standpunkt falder paa det nøjeste sammen med det Standpunkt, som i 1907 oprindeligt blev taget af samtlige danske Medlemmer af den dansk-islandske Kommission. I den foreliggende Udvalgsbetænkning findes optrykt de danske Kommissionsmedlemmers Lovudkast af 27. Marts 1908 og af 7. April 1908. I Lovudkastet af 27. Marts 1908 nævnes Islands særlige Landsrettigheder, og det bestemmes, at „i disse særlige Anliggender har Landet sin egen Lovgivning“. I Lovudkastet af 7. April 1908 gik man over til at fastslaa, hvilke Anliggender der skulde være fælles for Danmark og Island. Jeg tillader mig at henvise til dette Udkast, og jeg skal nævne de vigtigste af de Fællesanliggender, som man den Gang, ligesom vi nu, ansaa det for nødvendigt at bevare for Danmark og Island.

Det turde da være en Selvfølge, naar der overhovedet skal være Rigsforbindelse, at Danmark og Island skal have fælles Konge, og ligeledes turde det være selvfølgelig, at Forholdet udadtil, Udenrigs-